

Vad är sanning? – Nummer fyra

Låt inte ert hjärta oroas

Jeff Pippenger

2023-09-09

Vid början av den milleritiska historien år 1798 blev synen om floden Ulai i Daniels bok avförseglad, vilket medförde en ökad kunskap som prövade och uppenbarade två klasser av tillbedjare. Synen om Ulai representerar det inre budskapet för Guds folk såsom det framställs genom de sju församlingarna i Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel. Vid slutet av den profetiska historia som började år 1798, vid lägermötet i Exeter den 12–17 augusti 1844, blev budskapet om Midnattsropet avförseglat när Lejonet av Juda stam tog bort sin hand från en dold sanning, vilket medförde en ökad kunskap som prövade och uppenbarade två klasser av tillbedjare.

År 1989, när, såsom beskrivs i Daniel elfte kapitlet, vers fyrtio, de länder som representerade det forna Sovjetunionen sveptes bort av påvedömet och Förenta staterna, avseglades synen om floden Hiddekel i Daniels bok, vilket frambringade en ökning av kunskap som prövade och uppenbarade två klasser av tillbedjare. Synen om Hiddekel representerar det yttre budskapet från Guds folks fiender, såsom det framställs genom de sju inseglen i Uppenbarelseboken. Vid slutet av den profetiska historia som började 1989, med början under de sista veckorna av juli 2023, började Lejonet av Juda stam processen att avsegla Midnattsropets budskap genom att ta bort sin hand från en dold sanning, vilket frambringar en ökning av kunskap som prövar och slutligen kommer att uppenbara två klasser av tillbedjare bland Guds folk.

I den första versen i Johannes fjortonde kapitel uppmuntrar Kristus lärjungarna att inte låta sina hjärtan oroas.

Låt inte ert hjärta oroas. Tro på Gud, tro också på mig. Joh. 14:1.

Inom några timmar greps Kristus, och kort därefter blev Han korsfäst, begravd och uppstod. Efter att ha stigit upp till Fadern återvände Han till sina lärjungar.

Och medan de så talade, stod Jesus själv mitt ibland dem och sade till dem: Frid vare med er. Men de blev förskräckta och uppfyllda av fruktan och menade att de såg en ande. Och han sade till dem: Varför är ni förskräckta? och varför stiger sådana tankar upp i era hjärtan? Luk. 24:36–38.

Den första besvikelsen i en reformlinje inträffar när Guds folk glömmer en tidigare uppenbarad sanning. Lärjungarna hade glömt vad Jesus hade sagt dem mindre än en vecka innan deras fruktan och besvikelse blev uppenbar vid korsets kris. Den första besvikelsen följs av en dröjsmålets tid, vilken i liknelsen om de tio jungfrurna framställs genom brudgummens frånvaro. Jesus hade uttryckligen sagt till lärjungarna att han gick till sin Fader men att han skulle komma tillbaka. Den förkunskap han hade gett lärjungarna hindrade dem inte från att bli överväldigade av krisen. I sammanhanget av liknelsen om de tio jungfrurna är en kris den punkt där karaktären uppenbaras, men aldrig utvecklas. Jesus hade utvalt och förordnat lärjungarna, och han sade dem just denna

sanning före krisen.

Ni haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder och insatt eder, för att I skolen gå ut och bära frukt, och för att eder frukt må bestå, så att vadhelst I bedjen Fadern i mitt namn, han må giva eder det. Joh. 15:16.

Men även om de var utvalda, hindrade det dem inte från att överväldigas av krisen.

”Karaktären uppenbaras genom en kris. När den allvarliga rösten vid midnatt förkunnade: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, vaknade de sovande jungfrurna ur sin slummer, och det blev uppenbart vilka som hade gjort sig redo för händelsen. Båda grupperna blev överraskade, men den ena var beredd för nödsituationen, och den andra befanns vara oförberedd. Karaktären uppenbaras genom omständigheterna. Nödlägen för fram karaktärens verkliga halt. Någon plötslig och oväntad olycka, sorg eller kris, någon oväntad sjukdom eller ångest, något som ställer själen ansikte mot ansikte med döden, kommer att blottlägga karaktärens sanna innersta. Det kommer att bli uppenbart huruvida det finns någon verklig tro på Guds ords löften eller inte. Det kommer att bli uppenbart huruvida själen uppehålls av nåden, om det finns olja i kärlet med lampan.”

”Prövningstider kommer över alla. Hur för vi oss under Guds prövning och rannsakan? Slocknar våra lampor? eller håller vi dem fortfarande brinnande? Är vi genom vår förbindelse med Honom, som är full av nåd och sanning, beredda för varje nödläge? De fem visa jungfrurna kunde inte meddela sin karaktär åt de fem oförståndiga jungfrurna. Karaktären måste formas av oss som individer.” Review and Herald, 17 oktober 1895.

Jesu Kristi uppenbarelse, som identifieras i de första verserna i Uppenbarelsesboken, är det sista varningsbudskapet till församlingen och därefter till världen. Denna uppenbarelse förseglas upp just före nådatidens slut av Lejonet av Juda stam, som i Uppenbarelsesboken kapitel fem har identifierats som den ende som är värdig att öppna den bok som varit förseglad.

Och en av de äldste sade till mig: Gråt inte. Se, Lejonet av Juda stam, Davids rot, har segrat för att öppna boken och bryta dess sju insegel. Uppenbarelsesboken 5:5.

Lejonet av Juda stam är också ”Davids rot”, och han är också ”Davids son” och han är också Davids Herre. Den förbindelse som representeras av Lejonet av Juda stam visar att när Lejonet av Juda stam förseglar eller bryter en sannings insegel, gör han det genom att tillämpa principen om det första omnämmandet, vilken identifierar slutet på en sak genom början av en sak, såsom detta representeras av Jesus som ”Davids rot”. När en sanning avförseglas vid ’en’ ändens tid, inleds en reningsprocess, såsom den framställs i Daniel tolv.

”Det var Lejonet av Juda stam som bröt sigillen på bokrullen och gav Johannes uppenbarelsen om vad som skulle ske i dessa sista dagar. Daniel stod på sin plats för att bära sitt vittnesbörd, vilket var förseglat intill ändens tid, då den förste ängels budskap skulle förkunnas för vår värld. Dessa ting är av oändlig betydelse i dessa sista dagar, men medan ’många skall renas och göras vita och luttras’, skall ’de ogudaktiga handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå.’” Manuscript Releases, volym 18, 14, 15.

Jesu verk såsom Lejonet av Juda stam är av oändlig betydelse, men ”inga” av de ”ogudaktiga skall förstå” hans verk eller det budskap som är öppnat.

Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty dessa ord skall förbli tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall bli renade och gjorda vita och luttrade; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

Prövningsprocessen framställs genom tre steg: ”renade, gjorda vita och prövade”. Dessa tre steg motsvarar de tre stegen i ”det eviga evangeliet”, vilket i den första ängelns budskap framställs som: frukta Gud (renade), ge honom ära (gjorda vita), ty stunden för hans dom har kommit (prövade). Dessa tre steg är ”sanningen”, såsom den framställs av den första bokstaven, den trettonde bokstaven och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet, och när dessa bokstäver sammanförs i den ordningen bildas det hebreiska ordet ”sanning”.

Dessa tre steg är ”vägen”, ty Guds väg är, enligt Asaf i Psalm 77:13, i helgedomen, där syndaren på förgården renas genom blodets utgjutelse. Blodet förs därefter in i det heliga, vilket representerar helgelse, vilken är processen att ”göras vit”.

Och en av de äldste tog till orda och sade till mig: Vilka är dessa som är klädda i vita kläder, och varifrån har de kommit? Och jag sade till honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa är de som kommer ur den stora vedermodan, och de har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Uppenbarelseboken 7:13, 14.

Den rättfärdiggjorda och helgade syndaren bereds då att bli ”prövad” i den dom som representeras av det Allraheligaste. Jesus är ”vägen”, ”sanningen” och ”livet”. Vägen är början, sanningen är mitten och livet är slutet. Om vi renas genom det första steget, är vi på vägen, vilken är de rättfärdiggjordas stig.

Men de rättfärdigas stig är såsom ett skinande ljus, som lyser mer och mer intill den fullkomliga dagen. Ordspråksboken 4:18.

Det andra steget är rättfärdighetens uppenbarelse, som fullbordas genom Hans sanning, ty Hans ord är sanning.

Helga dem genom din sanning; ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

De rättfärdiggjorda representeras av det första steget, de helgade representeras av det andra steget. De två första stegen förbereder dem som är rättfärdiggjorda och helgade att träda in i domen och ta emot evigt liv. Jesus är vägen, sanningen och livet.

”Rättfärdighet i det inre betygas av rättfärdighet i det yttre. Den som är rättfärdig i sitt inre är inte hårdhärtad och osympatisk, utan dag för dag växer han in i Kristi avbild och går vidare från kraft till kraft. Den som helgas genom sanningen kommer att vara behärskad och följa i Kristi fotspår, tills nåden uppslukas av härlighet. Den rättfärdighet genom vilken vi rättfärdiggörs är tillräknad; den rättfärdighet genom vilken vi helgas är meddelad. Den första är vår rätt till himlen, den andra är vår duglighet för himlen.” Review and Herald, 4 juni 1895.

Johannes kapitel fjorton till och med kapitel sjutton behandlar upprepade gånger frågorna om lärjungens reaktion när Kristus lämnar dem för att gå till sin Fader. Han lovar att återvända, och han förstod, (fastän lärjungarna inte gjorde det), att den snart annalkande krisen skulle framkalla en djup besvikelse. Genom dessa fyra kapitel löper identifieringen och definitionen av den Helige Ande som "Hjälparen". Den Helige Ande betecknas fyra gånger som "Hjälparen" i Johannesevangeliet, och en gång i Första Johannesbrevet, men där översätts ordet som "förespråkare". Det förekommer ingen annanstans i Nya testamentet.

I Gamla testamentet finns ett hebreiskt ord som har översatts med "tröstare" i Predikaren 4:1 och i Klagovisorna 1:9 och 16. Alla dessa tre hänvisningar visar att förtryckare har förtryckt Guds folk och att de inte har någon tröstare som kan bistå dem i den nöd och besvikelse som de befinner sig i.

Benämningen av den Helige Ande som "Hjälparen" återfinns i det avsnitt där Jesus söker förbereda lärjungarna för den stora besvikelse som bara några timmar framåt ligger framför dem. I det sammanhanget betonar han att den Helige Ande även i hans frånvaro skall vara närvarande för att ge dem tröst. Genom att identifiera den Helige Ande i Hjälparens sammanhang anger Jesus de kännetecken hos det verk som Hjälparen skall utföra.

Jesu upprepade hänvisningar till sin bortgång och återkomst placerar just detta ämne högst upp på listan över styckets huvudtema.

Johannes 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 är verser som direkt behandlar dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna. Tillsammans med de föregående verserna hör följande avsnitt, vilket genom upprepning betonar dröjsmålstiden, ty "Herren upprepar inte sådant som inte är av någon stor betydelse."

En liten tid, och I skolen icke se mig; och åter en liten tid, och I skolen se mig, ty jag går till Fadern. Då sade några av hans lärjungar till varandra: Vad är detta som han säger till oss: En liten tid, och I skolen icke se mig; och åter en liten tid, och I skolen se mig; och: Ty jag går till Fadern? De sade därför: Vad är detta som han säger: En liten tid? Vi förstå icke vad han säger. Jesus visste nu att de ville fråga honom och sade till dem: Frågen I varandra om detta, att jag sade: En liten tid, och I skolen icke se mig; och åter en liten tid, och I skolen se mig? Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen gråta och jämra eder, men världen skall glädja sig; och I skolen vara bedrövade, men eder bedrövelse skall vändas i glädje. När en kvinna föder, har hon sorg, därför att hennes stund har kommit; men så snart hon har fött barnet, kommer hon icke mer ihåg nöden, av glädje över att en människa har blivit född till världen. Också I haven nu sorg; men jag skall se eder igen, och edert hjärta skall glädja sig, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder. Johannes 16:16–22.

Minst tjugoen verser i kapitel fjorton till och med kapitel sjutton identifierar den tidsperiod under vilken lärjungarna skulle behöva vänta på Kristi återkomst. Denna tidsperiod skulle börja vid Kristi död och fortsätta till dess att Han återvände från sin Fader. Den tid under vilken de skulle vänta på Hans återkomst symboliserar dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna. Liksom i Lukas skildring av Emmauslärjungarna typifierar korsets besvikelse profetiskt början av den dröjsmålstid som följer på den första besvikelsen.

I det första avsnittet i Bibelns första bok finner vi skapelseberättelsen, och vi känner igen de tre personerna i den himmelska trion. I det första avsnittet i Bibelns sista bok finner vi de tre personerna i den himmelska trion. I de fyra kapitel vi nu betraktar finner vi de tre personerna i den himmelska trion. När vi erkänner detta faktum kan vi lägga Johannes fyra kapitel över den profetiska linjen från Första Moseboken kapitel ett vers ett till kapitel två vers tre, och över Uppenbarelseboken kapitel ett vers ett till elva.

I avsnittet säger Jesus till Tomas att om en människa har sett Jesus, har hon sett Fadern. Avsnittet anger också att Kristus är den som tröstade lärjungarna genom sin närvaro, men att när han lämnar dem, skulle han sända ”en annan” ”Hjälpare”. Den helige Ande är Hjälparen, men Kristus var också Hjälparen.

Om ni hade känt mig, skulle ni också ha känt min Fader; och härefter känner ni honom och har sett honom. Filippus sade till honom: Herre, visa oss Fadern, så är det nog för oss. Jesus sade till honom: Så lång tid har jag varit hos er, och ändå har du inte lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig har sett Fadern; hur kan du då säga: Visa oss Fadern? Johannes 14:7–9.

Tomas representerar dem inom adventismen som vägrar att se vittnesbördet om relationen inom den himmelska trion, trots att de sannolikt gång på gång har läst de vittnesbörd som bekräftar denna sanning.

Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, för att han må förbli hos er för evigt, sanningens Ande, som världen inte kan ta emot, eftersom den varken ser honom eller känner honom. Men ni känner honom, ty han förblir hos er och skall vara i er. Jag skall inte lämna er faderlösa; jag skall komma till er. Ännu en liten tid, och världen ser mig inte mer; men ni ser mig. Eftersom jag lever, skall också ni leva. Johannes 14:16–19.

Om vi har sett Jesus, har vi sett Fadern. Jesus är ”Tröstaren”, och den Helige Ande är ”en annan Tröstare”. Om vi har sett Jesus, har vi sett Fadern och vi har sett Tröstaren. Av de fem gånger ordet Tröstare används i Bibeln är det aposteln Johannes som använder det vid samtliga tillfällen. I den femte hänvisningen översätts ordet med ”förespråkare”.

Mina små barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Och om någon syndar, har vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, den rättfärdige. 1 Joh. 2:1.

Om någon syndar, har vi en Hjälpare, Jesus Kristus, den rättfärdige. En förespråkare är en som går i förbön för syndaren. Paulus identifierar Jesu verk som vår förespråkare.

Vem är den som fördömer? Det är Kristus som har dött, ja än mer, som har uppstått, som också sitter på Guds högra sida, som även vädjar för oss. Romarbrevet 8:34.

Jesus är syndarens förespråkare, vilket innefattar att han är Hjälparen. I samma kapitel hade Paulus tidigare påvisat att den Helige Ande också träder i förbön för oss.

På samma sätt hjälper också Anden vår svaghet; ty vi vet inte vad vi bör be om såsom vi borde, men Anden själv vädjar för oss med suckar som inte kan uttalas. Och han som rannsakar hjärtana vet vad Andens sinne är, eftersom han vädjar för de heliga enligt Guds vilja.

Romarbrevet 8:26, 27.

Jesus och den helige Ande identifieras båda som Hjälparen, och därför är de båda förespråkare som går i förbön för oss. Den himmelska trions tre personer finns alla representerade i det avsnitt i Johannes som vi betraktar, och när detta sammanförs med det första vittnesbördet i Bibelns första bok och det första vittnesbördet i Bibelns sista bok, förstoras ljuset beträffande de tre personernas i gudomen relation och verk.

”Fadern kan inte beskrivas genom jordiska ting. Fadern är hela Gudomens fullhet lekamligen och är osynlig för dödlig syn. Sonen är hela Gudomens fullhet uppenbarad. Guds ord förklarar att Han är ’hans väsens avbild’. ’Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.’ Här visas Faderns personlighet.

”Hjälparen som Kristus lovade att sända efter att Han hade stigit upp till himlen, är Anden i hela Gudomens fullhet, som uppenbarar den gudomliga nådens kraft för alla som tar emot och tror på Kristus som en personlig Frälsare. Det finns tre levande personer i den himmelska trion. I dessa tre makters namn – Fadern, Sonen och den helige Ande – döps de som genom levande tro tar emot Kristus, och dessa makter skall samverka med himlens lydiga undersåtar i deras strävan att leva det nya livet i Kristus.

”Vad skall syndaren göra? — Tro på Kristus. Han tillhör Kristus, köpt med Guds Sons blod. Genom prövning och lidande återlöste Frälsaren människorna från syndens slaveri. Vad måste vi då göra för att bli frälsta från synden? — Tro på Herren Jesus Kristus som den syndaförlåtande Frälsaren. Den som bekänner sin synd och ödmjucar sitt hjärta skall få förlåtelse. Jesus är den syndaförlåtande Frälsaren såväl som den enfödde Sonen till den oändlige Guden. Den benådade syndaren blir försonad med Gud genom Jesus Kristus, vår Befriare från synden. När han håller sig på helighetens stig, är han ett föremål för Guds nåd. Full frälsning, glädje och frid, och den sanna visdom som kommer från Gud, blir honom till del.

”Tro på Jesu Kristi försonande blod är vissheten om förlåtelse. Kristus kan rena bort all synd. En enkel förtröstan på denna kraft, dag för dag, skall ge den mänskliga representanten skarp vishet att urskilja vad som under dessa sista dagar skall bevara själen från syndens slaveri. Genom tro och bön, genom kunskapen om Kristus, skall han arbeta på sin egen frälsning.

”Den Helige Ande igenkänner oss och leder oss in i hela sanningen. Gud har utgivit sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv. Kristus är syndarens Frälsare. Kristi död har återlöst syndaren. Detta är vårt enda hopp. Om vi helt överlämnar oss själva och praktiserar Kristi dygder, skall vi vinna det eviga livets pris.

”Den som tror på Sonen har också Fadern.” Den som har en ständig tro på Fadern och Sonen har också Anden. Den Helige Ande är hans Hjälpare, och han avviker aldrig från sanningen.” Bible Training School, 1 mars 1906.

Utöver det tillförda ljuset över den himmelska trions verk och relation ger identifieringen av den himmelska trion i avsnittet ett vittnesbörd om att dessa fyra kapitel skall bringas i samklang med

det budskap som nu öppnas av Lejonet av Juda stam.

Vittnesbördet i berättelsen om Emmauslärjungarna representerar tre vittnesbörd som identifierar att besvikelsen och dröjsmålstiden som följde på korset representerar den besvikelse och dröjsmålstid som följer på den första besvikelsen. Det finns ytterligare ett vittnesbörd som bekräftar att den historia som framställs i Johannes fyra kapitel representerar omständigheterna kring den första besvikelsen.

Den sista versen i skapelseberättelsen, som är den första sanning som nämns i Guds Ord, slutar med tre ord, och vart och ett av dessa ord börjar med en av de tre bokstäver som bildar ordet sanning, och detta sker i rätt ordning. Skapelseberättelsen i Första Moseboken börjar med orden: "I begynnelsen", och den slutar med de tre orden: "Gud skapade och gjorde."

De tre ordens första bokstäver bildar, när de sammanförs, ordet sanning. Skapelseberättelsen börjar med "begynnelsen" och slutar med det ord som symboliskt återges genom de bokstäver som representerar Alfa och Omega. På samma sätt identifieras Jesus två gånger i inledningsavsnittet i Bibelns sista bok som Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. Dessa tre bokstäver, som representerar Alfa och Omega, utgör ännu ett vittnesbörd om att avsnittet i Johannes måste sammanföras med den profetiska linjen i början av Första Moseboken och den profetiska linjen i början av Uppenbarelsboken. Detta vittnesbörd erkänns i beskrivningen av Hjälparens verk. Hjälparens verk är det trefaldiga verk som representeras av dessa samma tre hebreiska bokstäver. Alfa och Omegas signatur gör det möjligt för oss att placera dessa fyra kapitel i sammanhanget av budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, vilket avförseglas strax innan nådatiden avslutas.

De sju tordönen representerar fyra särskilda vägmärken (tidpunkter) och tre särskilda tidsperioder som börjar med vägmärket då en ängel stiger ned för att upplysa jorden med Hans härlighet. Detta vägmärke var en tidpunkt. Det andra vägmärket (tidpunkten) är den första besvikelsen, som inleder dröjsmålets tidsperiod. Dröjsmålets tid leder till det tredje vägmärket (tidpunkten), där en sanning förseglas upp och detta frambringar en rörelse. Rörelsen avslutas vid det fjärde vägmärket (tidpunkten), framställt som dom. Dessa fyra vägmärken och de tre tidsperioderna representerar vart och ett ett tordön, sammanlagt sju tordön. De representerar också en fyr-tre-kombination.

I tidigare artiklar har vi fastställt att pionjärernas förståelse av de sju församlingarna, de sju inseglen och de sju basunerna erkänner en "fyra-tre-kombination". De första fyra församlingarna, inseglen och basunerna är åtskilda från de sista tre församlingarna, inseglen och basunerna. De sju tordönen representerar fyra vägmärken, men inom dessa fyra vägmärken finns tre tidsperioder. Den gudomliga kombinationen av "fyra och tre", som i Uppenbarelsboken är fastställd på tre vittnens utsaga (församlingar, insegel och basuner), och dessa vittnen vittnar om giltigheten av Uppenbarelsbokens sju tordöns "fyra och tre"-kombination.

Ändå är, inbäddad i den historiska linje som representeras av de sju tordönen, en annan dold och särskild profetisk linje, som innefattar tre kännemärken vilka är skilda från den symbol som representeras som sju tordön. När vi därför betraktar de sju tordönens profetiska relation till den dolda historia som nu blir upplåten, finner vi att de sju tordönen framställer fyra kännemärken

(tidpunkter) och att den dolda historien framställer tre kännemärken (tidpunkter). Liksom för församlingarna, sigillen, basunerna och tordönen representerar den dolda historien tre kännemärken som är förbundna med de sju tordönens fyra kännemärken. Den dolda historien innefattar också en kombination av tre och fyra.

I den dolda historia som är inbäddad i de sju tordönen finns tre tydliga vägmärken, som vart och ett är en "tidpunkt", och det första och det sista av dessa tre vägmärken representerar en besvikelse. Det finns en tydlig "tidsperiod" mellan det första och det andra vägmärket och en tydlig "tidsperiod" mellan den andra och den tredje tidpunkten. Ordet "besvikelse" utvecklades ur begreppet en missad tidpunkt och bär i sin definition med sig betoningen på en tidpunkt. Midnatt är också en bestämd tid. Den dolda historien framställs genom tre tidpunkter åtskilda av två tidsperioder: väntetiden och sjunde månaden-rörelsen.

Det första kännemärket i den dolda historien identifierar en besvikelse, och det sista kännemärket identifierar också en besvikelse. Därför är det från den första besvikelsen ända till den sista besvikelsen en dold profetisk linje som äger samma tre steg som alla reformlinjer. Den bär också Alfa och Omega-signaturen, ty de tre bokstäver som bildar "sanning" motsvarar de tre kännemärken som börjar och slutar med en besvikelse. Denna dolda historia inom de sju tordönen är den sanning som Lejonet av Juda stam nu håller på att bryta sigillerna på.

Det avsnitt i Johannes som vi här behandlar introduceras i det föregående kapitlet med den sista måltiden, vilket framhäver att budskapet i dessa fyra kapitel skall ätas. Dessa fyra kapitel avslutas med vandringen till Getsemane. Berättelsen utspelar sig i rörelsen från måltiden till dess att korsets kris börjar. Profetiskt definierar ramen för dessa fyra kapitel det sista budskap som skall ätas före domen. Det budskap som leder fram till att domen avslutas är det budskap som avförseglas i Uppenbarelseboken, strax innan domen avslutas.

Lärjungarna och Jesus befinner sig vid den punkt i den profetiska historien där de blir underrättade om fördröjningstiden. I den milleritiska historien drog Herren undan sin hand för att åstadkomma förståelsen av Midnattsropets budskap, men den förståelse som frambringade Samuel Snows budskap underrättade också milleriterna om att de befann sig i de tio jungfrurnas fördröjningstid. Lärjungarna hade just ätit den sista måltiden, och medan de smälte budskapet förklarade Kristus fördröjningstiden i Johannes fyra kapitel.

Samuel Snows förståelse kan dokumenteras som en serie artiklar, vilka utvecklade den slutliga förståelse som framställdes såsom midnattsropets budskap. Medan hans budskap utvecklades, frambar han det också vid en serie lägermöten. Den serie artiklar som ledde fram till lägermötena förde honom slutligen till lägermötet i Exeter, vilket varade i sex dagar. Profetiskt utvecklas midnattsropets budskap successivt under en tidsperiod. De fyra kapitlen i Johannes utspelar sig i den profetiska historia där budskapet håller på att utvecklas.

I Johannes fyra kapitel finner vi den Helige Andes verk definierat i tre steg: överbevisning om synd, rättfärdighet och dom. Dessa tre steg är också de tre vägmärkena i den fördolda historien som är inbäddad i de sju åskorna.

Men jag säger er sanningen: Det är för ert bästa att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer Hjälparen inte till er; men när jag går bort, skall jag sända honom till er. Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom: om synd, därför att de inte tror på mig; om rättfärdighet, därför att jag går till min Fader och ni ser mig inte längre; om dom, därför att denna världens furste är dömd. Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han leda er in i hela sanningen. Ty han skall inte tala av sig själv, utan vad han hör skall han tala, och det som kommer skall han förkunna för er. Han skall förhärlika mig, ty av mitt skall han ta och förkunna för er. Johannes 16:7–14.

I den milleritiska historien återvände Jesus inte för att avsluta dröjsmålstiden vid Midnattsropet. Han drog tillbaka sin hand och utgöt eller sände den Helige Ande. Den Helige Ande, framställd som Hjälparen, kom för att skingra besvikelsen. Han kom för att bereda tröst åt dem som har blivit utvalda men som var förbryllade av besvikelsen över en misslyckad förutsägelse.

Vi har tidigare påpekat att aposteln Johannes, Hesekiel och Jeremia alla skildras som ätande den lilla bokrullen, som är söt såsom honung i munnen. Det finns en avsiktlig åtskillnad mellan dessa tre profeter, som ofta förbises.

Hesekiel används för att åskådliggöra dem som åt den lilla boken och får ett budskap att bära till Guds avfälliga kyrka. Hesekiel visar att den bok som äts identifierar det verk som därefter skall fullbordas. Han representerar det budskap som gavs till Guds tidigare utvalda folk. Hans budskap är det som binder det tidigare utvalda folket i knippen avsedda för elden. I Johannes fyra kapitel identifierar Jesus syftet med Hesekiels verk.

Kom ihåg det ord som jag sade till er: Tjänaren är inte förmer än sin herre. Har de förföljt mig, skall de också förfölja er; har de hållit fast vid mitt ord, skall de också hålla fast vid ert. Men allt detta skall de göra mot er för mitt namns skull, därför att de inte känner honom som har sänt mig. Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha haft synd; men nu har de ingen ursäkt för sin synd. Den som hatar mig hatar också min Fader. Om jag inte bland dem hade gjort de gärningar som ingen annan har gjort, skulle de inte ha haft synd; men nu har de både sett och hatat både mig och min Fader. Men detta sker för att det ord skall uppfyllas som är skrivet i deras lag: De hatade mig utan orsak. Men när Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig. Johannes 15:20–26.

Hesekiels verk, som började när han åt bokrullen, representerar framläggandet av ett budskap som kommer att förkastas; men förkastandet är beviset på att de hatar Gud och helt har fyllt sitt prøvotidsmått.

Och han sade till mig: Människobarn, jag sänder dig till Israels barn, till ett upproriskt folk som har gjort uppror mot mig; de och deras fäder har överträtt mot mig ända till denna dag. Ty de är fräcka barn och hårdhjärtade. Jag sänder dig till dem, och du skall säga till dem: Så säger Herren Gud. Och de, vare sig de vill höra eller vägrar, — ty de är ett upproriskt hus — skall ändå inse att en profet har varit ibland dem. Hesekiel 2:3–5.

Hesekiels verk var såsom ett vittnesbörd mot det förra förbundsfolket, liksom Kristus var det gentemot de ordklyvande judarna; och således är Hesekiels budskap det slutliga varningsbudskap som binder det förra förbundsfolket såsom ogräs i en knippa, bestämd för förintelsens eld.

”Därefter såg jag den tredje ängeln. Min medföljande ängel sade: 'Fruktansvärt är hans verk. Förfärlig är hans mission. Han är den ängel som skall skilja vetet från ogräset och försegla, eller binda, vetet för den himmelska ladan. Dessa ting borde uppta hela sinnet, hela uppmärksamheten.’” Early Writings, 118.

Det verk som framställs genom ätandet av den lilla bokrullen börjar när den väldige ängeln stiger ner med en liten bokrulle i sin hand. I den förste ängeln historia ägde detta rum den 11 augusti 1840, och i den tredje ängeln historia ägde det rum den 11 september 2001. Båda dessa datum utgör uppfyllelser av profetior som är förbundna med antingen islam i det andra veet eller islam i det tredje veet. Därför identifierar Jesaja i kapitel tjugotvå, när han beskriver krisen i synens dal för filadelfierna och laodicéerna, att laodicéerna, vilka var protestantismens utvalda folk år 1840 och adventismen, som var det utvalda folket år 2001, var ”bundna av bågskyttarna”. Bågskyttarna i Bibelns profetia är islam, och när synen om islam uppfyllades år 1840 och år 2001, förkastade det tidigare utvalda folket profetian om islam så som den framlades av dem som representeras av Hesekiel. Där och då blev de bundna såsom ogräs. Hesekiels verk var att avlägsna den ”mantel” som täckte ”deras synd”, vilken av Jesus framställs som hat mot Gud.

Utsagan över Synernas dal. Vad fattas dig nu, eftersom du helt och hållet har gått upp på taken? Du som är full av larm, en bullrande stad, en glad stad: dina slagna män är inte slagna med svärd, ej heller döda i strid. Alla dina furstar har flytt tillsammans, de är bundna av bågskyttarna; alla som påträffas i dig är bundna tillsammans, de som har flytt långt bort. Jesaja 22:1–3.

Och Gud var med gossen [Ismael]; och han växte upp och bodde i öknen och blev en bågskytt. 1 Moseboken 21:20.

Där ingen uppenbarelse finns, blir folket tygellöst; men salig är den som håller lagen. Ordspråksboken 29:18.

Jeremia representerar dem som åt bokrullen när den väldige ängeln steg ned, han som skulle upplysa jorden med sin härlighet, men som erfor besvikelsen över den misslyckade förutsägelsen år 1843. Jeremia överväger profetiskt huruvida Gud hade ljugit. Denna hänvisning förbinder Jeremia med Habackuk två.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall säga till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv upp synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty synen gäller ännu för en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall helt visst komma, den skall inte utebli. Se, hans själ är uppblåst; den är inte rättsinnig i honom. Men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:1–4.

Johannes användes för att symbolisera dem som erfor sötman och den bittra besvikelsen, och han representerade hela historien från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844.

Och jag gick fram till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla boken. Och han sade till mig: Tag den och ät upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla boken ur ängelns hand och åt upp den; och den var i min mun söt såsom honung, men så snart jag hade ätit den blev min buk bitter. Uppenbarelseboken 10:9, 10.

Hesekiel representerar verket att frambära det profetiska budskap som avslutar det tidigare utvalda folket, vilket inleddes när ängeln steg ner den 11 augusti 1840 och den 11 september 2001.

Men du, människobarn, hör vad jag säger till dig: Var inte upprorisk såsom detta upproriska hus. Öppna din mun och ät det som jag ger dig. Och när jag såg, se, en hand var uträckt till mig; och se, i den var en bokrulle. Och han bredde ut den framför mig; och den var skriven både på insidan och på utsidan, och där var skrivet klagosånger och sorg och ve. Och han sade till mig: Människobarn, ät det du finner; ät denna bokrulle och gå och tala till Israels hus. Så öppnade jag min mun, och han lät mig äta denna bokrulle. Och han sade till mig: Människobarn, lät din buk äta och fyll ditt innersta med denna bokrulle som jag ger dig. Då åt jag den, och i min mun var den söt som honung. Hesekiel 2:8–3:3.

Jeremia representerar historien från den 11 augusti 1840 fram till strax före midnattsropet.

Dina ord blev funna, och jag åt dem; och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje, ty jag är uppkallad efter ditt namn, HERRE, härskarornas Gud. Jag satt inte i bespottarnas församling och glädde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med harm. Varför är min smärta ständig och mitt sår oläkligt, så att det vägrar att botas? Skulle du då verkligen vara för mig såsom en lögnaktig bäck, såsom vatten som tryter? Därför säger HERREN så: Om du omvänder dig, då skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det odugliga, skall du vara såsom min mun. Låt dem vända tillbaka till dig, men du skall inte vända tillbaka till dem. Och jag skall göra dig för detta folk till en befäst mur av koppar; och de skall strida mot dig, men de skall inte övervinna dig, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger HERREN. Och jag skall befria dig ur de ogudaktigas hand, och jag skall återlösa dig ur de våldsammans hand. Jeremia 15:16–21.

Jeremia representerar vår nuvarande historia och vårt budskap. Det nuvarande budskapet är midnattsropets budskap, vilket steg för steg utvecklas vid den tidpunkt då Guds folk, representerat av Jeremia, har blivit ”uppfyllt” av ”förbittring” och tänker att deras ”smärta” skulle vara ”beständig” och deras ”sår obotligt”, ett sår som aldrig skulle bli läkt. De har avskilt sig från ”de bespottandes församling”. De ”gläder” sig inte längre såsom de gjorde när de först hade ätit boken och den hade varit deras hjärtas ”fröjd”.

Men det finns råd för dem som befinner sig i det tillståndet. ”Om du omvänder dig” och också ”om du skiljer det dyrbara från det usla”, då skall Gud vända tillbaka till dem. I hebreiskan betyder ”skall jag låta dig komma tillbaka” i detta avsnitt: Gud skall vända tillbaka till dem, om de vänder tillbaka till honom.

Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så skall han fly för er. Nalkas Gud, så skall han nalkas er. Rena era händer, ni syndare, och rena era hjärtan, ni tvehågsna. Känn er eländiga och sörj och gråt; låt ert skratt vändas i sorg och er glädje i bedrövelse. Ödmjuka er inför Herren, så skall han upphöja er. Jakobsbrevet 4:7–10.

Om de nalkas Gud, skall han nalkas dem. Om de gör detta, då skall de ”stå inför” Herren, och de skall vara Guds ”mun”. Vidare undervisar han Jeremia (oss) om att han skall göra sitt folk till en ”befäst mur av koppar” för de ”ogudaktiga”, och därefter skall de ”fruktansvärda” föra krig mot dem som representeras av Jeremia. De ”ogudaktiga” är i Daniels framställning detsamma som Matteus’ fåvitska jungfrur. De ”fruktansvärda” representerar den trefaldiga föreningen i det moderna Babylon under söndagslagens kris.

De tre profeternas vittnesbörd behandlar alla samma historia, men de behandlar tre olika aspekter av denna samma historia. Jeremia representerar dem som just har erfärut den första besvikelsen, men ännu inte har nått vägmärket för Midnattsropet. Det är här vi har befunnit oss sedan den 18 juli 2020. Frågan är om vi kommer att återvända. Om vi gör det, kommer vi att ”tala” för Herren just vid den tid då Förenta staterna ”talar” som en drake.

Den historia som Jeremia illustrerar är vår nuvarande historia, och det är den historia som representeras av de tre dolda vägmärkena inom de sju tordönen. Det är också den historia i vilken avsnittet i Johannes profetiskt är förlagt, ty betoningen i de fyra kapitlen i Johannes är den helige Andes verk i att trösta Jeremia, som ifrågasätter om han har trott på en lögn och om budskapet som smakade så sött i själva verket var svikande vatten.

Jeremia representerar därför historien från den 11 september 2001 och framåt till den 18 juli 2020, då dröjsmålets tid började, vilket representeras av tre och en halv symboliska dagar därefter. När jag säger ”symboliska” syftar jag inte på en tidsförutsägelse. Jag säger att den 18 juli 2020 är den tidpunkt då de två vittnena, Bibeln och Profetians Ande, dödades och deras döda kroppar lämnades på gatan i tre och en halv dagar i Uppenbarelseboken elva.

Och jag skall giva makt åt mina två vittnen, och de skola profetera i ett tusen två hundra sextio dagar, klädda i säcktyg. Dessa äro de två olivträden och de två ljusstakarna, som stå inför jordens Gud. Och om någon vill skada dem, utgår eld ur deras mun och förtär deras fiender; och om någon vill skada dem, måste han på detta sätt dödas. Dessa hava makt att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under de dagar då de profetera; och de hava makt över vattnen att förvandla dem till blod och att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vilja. Och när de hava fullbordat sitt vittnesbörd, skall vilddjuret, som stiger upp ur avgrunden, föra krig mot dem och besegra dem och döda dem. Och deras döda kroppar skola ligga på gatan i den stora staden, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Och människor av folken och stammarna och tungomålen och hednafolken skola se deras döda kroppar i tre och en halv dag och icke tillåta att deras döda kroppar läggas i gravar. Och de som bo på jorden skola glädja sig över dem och fröjda sig och sända gåvor till varandra, därför att dessa två profeter plågade dem som bo på jorden. Uppenbarelseboken 11:3–10.

Det vittnesbörd som Jeremias tillstånd frambär är förlagt efter besvikelsen, men före Midnattsropet. Jeremia behövde återvända innan han kunde vara rösten för Midnattsropets budskap. Detta är vårt tillstånd i dag. Det är också den historiska ramen för de fyra kapitel i Johannes som vi behandlar, och det är också den historia som representeras av den dolda historien inom de sju tordönen.

Om vi beaktar det ljus som är förbundet med ”Hjälparen” i Johannes fyrakapitelsvittnesbörd, finner vi rikliga bevis för att inse att framställningen handlar om den 18 juli 2020, besvikelsen och fördröjningstiden, Midnattsropets budskap som är avförseglat, och den kommande domen över söndagslagen. Kapitlen bygger vidare på den profetiska strukturen i den dolda historien.

Om vi skall vara såsom Guds mun i den snart annalkande krisen, är vårt verk nu att ”avskilja det dyrbara från det oädla”, eller, såsom Jakob betecknar samma verk, skall vi ”rena” våra ”händer, ni syndare, och rena era hjärtan, ni tvehågsna. Känn er eländiga och sörj och gråt; låt ert skratt vändas i sorg och er glädje i nedslagenhet. Ödmjuka er inför Herren, så skall han upphöja er” såsom ett baner i den allra närmaste framtiden.

Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra samman de förskingrade av Juda från jordens fyra hörn. Jesaja 11:12.

Vi kommer att avsluta vår betraktelse över dessa fyra kapitel i nästa artikel.